

heder har gjort sig gældende. Den straf, som idømmes efter §§ 232 og 260, ligger jævnlig under 1 års fængsel. Sager som de her omtalte indikerer derfor, at der blandt voldtægtsforbrydelserne forekommer forhold, for hvilke domstolene bør kunne idømme mindre end 1 års fængsel, og det er rimeligt at antage, at man ved at fjerne 1 års minimum i § 216 vil bidrage til at fremme en juridisk mere korrekt bedømmelse af tilfælde, som nu henføres under §§ 232 og 260. Det skal dog fremhæves, at der stadig vil være tilfælde, hvor domfældelse efter de nævnte paragraffer er den korrekte løsning, fordi der savnes tilstrækkeligt bevis vedrørende de objektive og subjektive forhold, som hører til domfældelse for voldtægt.

Rådet foreslår som nævnt *maksimum* i strafferammen nedsat til fængsel i 10 år. I praksis idømmes sjældent højere straffe end fængsel i 4 år. Et maksimum på 10 år vil efter rådets opfattelse være tilstrækkeligt, også med henblik på de groveste voldtægtssager. Ved valget af dette maksimum har rådet i øvrigt lagt vægt på overensstemmelse med den ovenfor nævnte bestemmelse i den svenske brottsbalk.

d) Vedrørende udformningen af forslaget § 216, stk. 1, har man i opregningen af tvangsmidler udeladt „frihedsberøvelse“. Medtagelsen af dette tvangsmiddel i paragraffen kan ikke antages at have nogen selvstændig betydning ved siden af paragraffens øvrige indhold og bestemmelsen i § 217.

e) Rådet foreslår, at den gældende undtagelsesregel i § 216, 2. pkt., ophæves. Reglen, hvorefter strafferammen er fængsel indtil 8 år, når kvinden har stået i mere varigt forhold til gerningsmanden, har efter alt at dømme været uden praktisk betydning, og en lempelsesregel for disse tilfælde vil være overflødig, når § 216 ændres som foreslået ovenfor.

Til stk. 2. Denne bestemmelse betyder, at den, der skaffer sig samleje med en kvinde ved at hensesætte hende i en tilstand, i hvilken hun er ude af stand til at modsætte sig handlingen, straffes for voldtægt. Bestemmelsen svarer i realiteten til den gældende regel i § 217, stk. 2, 2. pkt. Man har imidlertid af systematiske grunde fundet det rigtigst at placere reglen i voldtægtsbestemmelsen.

Til § 217.

Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i § 218. Formuleringen er forenklet og bragt i nærmere overensstemmelse med tilsvarende norske og svenske regler. Den nugældende regel i § 218 indeholder en opregning af forskellige tvangsmidler. Bestemmelsen foreslås nu udformet således, at strafansvaret omfatter tilfælde, hvor en mand

skaffer sig samleje med en kvinde ved anvendelse af ulovlig tvang som angivet i § 260. Den ændrede udformning betyder ingen væsentlig realitetsændring.

Strafferammens maksimum foreslås nedsat fra 6 år til 4 år.

Til § 218.

Bortset fra, at strafmaksimum også her foreslås nedsat fra 6 til 4 års fængsel, er bestemmelsen i alt væsentligt i overensstemmelse med den gældende bestemmelse i § 217, stk. 1, og stk. 2, 1. pkt.“

Til nr. 9 (§ 225, stk. 3).

§ 225, stk. 3, fastsætter straf for „den, der under misbrug af en på alder og erfaring beroende overlegenhed forfører en person af samme køn under 21 år til kønslig usædelighed med sig.“

Det foreslås at ophæve denne bestemmelse, der ikke har noget anvendelsesområde i praksis. Der henvises til straffelovrådets indstilling om straf for homoseksuelle prostitutionsforhold m. v.

Til nr. 10 (§ 230).

Straffeloven indeholder navnlig to bestemmelser, der tager sigte på at modvirke prostitution.

Efter § 199 skal politiet give en person, „der hængiver sig til lediggang under sådanne forhold, at der er grund til at antage, at han ikke søger at ernære sig på lovlige vis“, pålæg om at søge lovligt erhverv inden en fastsat rimelig tid. Tilslidesættelse af pålægget er strafbar. Denne bestemmelse anvendes over for prostituerede kvinder og siden 1964 i et vist omfang også over for homoseksuelt prostituerede mænd.

I øvrigt er det § 230, som har dannet hovedgrundlaget for den strafferetlige modvirken af den homoseksuelle prostitution. Efter denne bestemmelse straffes den, der modtager betaling for et homoseksuelt forhold. Denne regel er videregående end § 199: Enkeltstående modtagelser af betaling er strafbare, selv om den pågældende i øvrigt har lovligt erhverv, og strafansvar er ikke betinget af nogen forudgående advarsel.

I udvalgsbetænkningen af 1955 om foranstaltninger til bekæmpelse af prostitutionen blev der på flere punkter foreslået ændringer af den gældende lovgivning med henblik på en mere effektiv bekæmpelse af prostitutionen, bl. a. blev det foreslået at søge gennemført en særlig forsorg for personer, der er kommet ud i prostitution; i forbindelse hermed foresloges visse ændringer i §§ 199 og 230.

Navnlig på grund af betænkeligheder med de administrative frihedsindgreb, som udvalgets forslag